

“Trafik kazası değil çocuk işçi cinayeti...” Mart ayında en az 55 işçi hayatını kaybetti

İş cinayetleri kadın, erkek demeden, ülkemizin dört bir yanında Mart ayında da devam etti. Yazılı, görsel, dijital basından ve emek-meslek örgütlerinden gelen bilgiler ışığında tespit edebildiğimiz kadarıyla Mart ayında en az 55 işçi hayatını kaybetti...

İşçi ölümlerinin 15'i inşaat, 6'sı metal, 6'sı madencilik ve 5'i kimya sektörlerinde yaşandı...

İstanbul'da 10, Muğla'da 5, İzmir ve Sakarya'da ise 4'er arkadaşımız aramızdan ayrıldı...

Adana'da 13 yaşındaki çocuk işçi Ahmet Yıldız pres makinesine sıkışarak can verdi...

Ahmet Yıldız okul harçlığını çıkartmak ve ihtiyaçlarını karşılamak için merkez Yüreğir İlçesi Keresteciler Sitesi'ndeki Koç Plastik'te çalışmaya başladı. Ortalığı süpürecek, çay getirecek ve haftalık 100 lira alacaktı. İşe başladıktan iki ay sonra, 14 Mart'ta, patronu Ali Koç tarafından ağır yaralı olarak Adana Devlet Hastanesi'ne getirildi ve “plakasını alamadığımız bir otomobil çarpıp kaçtı” denildi. Ancak yapılan tespitler sonucu Ahmet'in kafasının pres makinesine sıkıştığı belirlendi... Ülkemizde birileri dolar milyarder olup televizyonlarda boy gösterirken onun payına ölmek düştü...

13 yaşındaki Ahmet Yıldız, ülkemizdeki bir milyon çocuk işçinin yaşamının sembolüdür!

Tam iki buçuk yıl önce, AB Komisyonu'nun Genişlemeden Sorumlu Üyesi Stefan Füle, Türkiye'nin çocuk işçi çalıştırmayla mücadelede başarılı olduğunu belirtmişti. Füle, “Türkiye 2014 itibarıyla çocuk işçi çalıştırmayı bitirmeyi taahhüt ettiğini ve Uluslararası Çalışma Örgütü'nün Türkiye'yi 2006 yılında çocuk işçilikle mücadelede başarı sağlayan üç ülkeden biri seçmesine neden olduğunu” söylemişti. Bu söylem Türkiye'de çocuk işçiliğin hasıraltı edilme çabalarının bir göstergesi değil midir? Ahmet'in ölümü resmi söylemlerin tam tersini işaret etmektedir.

Ülkemizde bir milyon civarında olan çocuk işçiliğini güvencesizliğin kaynağı haline getiren nedenler ailelerin yoksulluğu, köyden kente göç, eğitime ulaşamama ve eğitimin paralılaştırılması süreci ile kapitalizmin duyduğu ucuz emek gücü ihtiyacıdır.

Çocuk işçiliğin bir biçimi tarım ve inşaat gibi mevsimlik işlerdir. Tarım sektöründe toplayıcılık başta olmak üzere birçok işi yüklenen çocuk işçilerden özellikle kız çocukları sektörün görünmez gücünü oluşturmakta ve daha fazla yıpranmaktadır. Çünkü kız çocukları ev işleri de yapmaktadır. İnşaat işlerinde ise erkek çocuklar çalışmaktadır. Burada sadece hafif, yardımcı işler yapmaz, bizzat tehlikeli işleri de üstlenirler.

Çırak / stajyer olan çocuk işçiler ise her yıl Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) ile sermayenin işbirliği çerçevesinde organize sanayide ve fabrikalarda uzun çalışma saatlerinde, çok düşük ücretlerle çalıştırılmaktadır. Çalışma sürelerinin bir kısmı teorik eğitime ayrılan çıraklar öğrenci sayılmakta, MEB'in belirlediği işkollarında çıraklık sözleşmesi yapılarak çalışmaktadır. Stajyer çocuk işçilerin notunun yarısını patron vermektedir. Bu koşulları yüzünden çok ve ucuza çalıştırılırlar. Hatta meslek okulları sanayinin fason işletmeleri haline gelmiştir. Çünkü Rahmi Koç'un da dediği gibi “Meslek lisesi memleket meselesi”dir. Bu koşullarda çocukların işçi sağlığı koşulları da göz ardı edilmektedir. Organize sanayi bölgelerinde kesilme, patlama, ezilme ve zehirlenmelere maruz kalmaktadırlar. Ayrıca ağır yük kaldırmak ve havasız, sağlıklı koşullar yüzünden çeşitli işten kaynaklanan hastalıklara maruz kalmaktadırlar.

Hal böyle iken sermayenin gözbebeği olan Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın önce üç sonra da beş çocuk ısrarı şimdi anlaşılıyor. Ucuz emek ihtiyacını karşılamak için milyonlarca Ahmet'e ihtiyaç var...

Son iki yılda yapılan bazı yasal düzenlemeler de bu durumun altyapısını iyice pekiştirme çabasının bir göstergesi.4+4+4 eğitim sistemi ile 9,5 yaşından itibaren çocuk işçi çalıştırılması meşrulaştırılıyor. Yıllık staj günü 120 günden 150 güne çıkarılıyor. Ve son olarak 17 Şubat'ta Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı çıkardığı bir yönetmelikle bu sömürüyü derinleştiriyor. "Çocuk ve Gençlerin Çalışma Usullerini Düzenleyen Yönetmelik" 16 yaşından gün almış çocukların kiremit, tuğla ve ateş tuğlası işleri ile parafin ve plastik imalatı, selüloz üretimi gibi işlerde çalıştırılmasının önünü açıyor...

Sonuç olarak yaratılan emek cehenneminin çarklarına, her geçen gün acımasızca daha fazla çocuk yollanıyor. Mevsimlik tarım işçilerini taşıyan traktör kaza yaptığında ölen Ayşelerin, inşaattan düşen Serkanların ve pres makinesine sıkışan Ahmetlerin haberlerini her geçen gün alıyoruz. Çünkü sermaye ve devlet maliyet her ne pahasına olursa olsun azalmalı diyor...

Coğrafyamızın çocuk işçi ölümlerine sahne olmaması için mücadelemizi yükselteceğiz...

<http://www.yanginkulesi.org>

<http://www.guvenlicalisma.org>

<http://www.facebook.com/guvenli.calisma>

<http://twitter.com/guvenlicalisma>

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi

2013 Mart / Ölen İşçilerin İsimleri...

İsmail Şenkaya, Ahmet Kutlucan, Mustafa Deveci, Ayhan Aydoğdu, Muhammet Aydoğan, Taner Kaleli, Fahri Çalışkan, Kader Özcan, Mustafa Çiçek, Hakan Akbaş, Mehmet Akın, Ahmet Yıldız, Bünyamin Duran, Mahmut İstek, Mehmet Yıldırım, İsmail Özdemir, Behlül Baylay, Sedat Kaçar, Mustafa Gündüz, Sadettin Çam, Nurettin Kızılbay, Mustafa Kahraman, Kerim Hüseyinoğlu, Nebi Soydoğan, Ahmet Güney, Zeynep Aybüke Baraş, Ahmet T., Zeki Aydın, Sami Toplar, Kemal Aydın, Metin Kartal, Şaban Tekin, Mustafa Demirtaş, Ramazan Aydın, Ahmet Sefer Bakar, İlyas Yılmaz, Cemal Akıncı, Müslüm Kıcı, Seçkin Güneş, S.B., Cengiz Tayoğlu, Sema Müstecaplıoğlu, Şentürk Çavuş, Nurettin Durgun, Ersin Eker, Bayram Demir, Ercan Uysal, Musa Erkan, Bahtiyar Zorlu, Şükrü Uymaz, Hasan Yolcu, Ali Fuat Karaöz, Nilüfer Korku, Ömer Ark, İskender Türe...